

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Miladou Mašinovou ve věci

žalobce: IDRONESAN a.s., IČ 29055741, Arkalycká 833, 149 00 Praha 4,
zastoupený: JUDr. Janem Strelíčkou, advokátem, Veselá 163/12, 602 00
Brno

proti
žalovanému: Jakub S., nar. xxx, xxx, zastoupený: JUDr. Emilem Jančou, advokátem,
Sartoriova 60/12, 169 00 Praha 6

o zaplacení částky 234 000 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba na zaplacení částky 234 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z této částky od 25. 4. 2018 do zaplacení se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na účet jeho právního zástupce na náhradu nákladů řízení částku 161 946,40 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobou z 24. května 2018 došlou soudu téhož dne se žalobce zastoupený svým kvalifikovaným akcionářem Ing. Ivem S. domáhal akcionářskou žalobou ve smyslu ust. § 371 a násl. zákona o obchodních korporacích (ZOK) původně proti třem žalovaným, a to Ing. Jakubu S. (svému synovi), Ing. Jaroslavu J. a Josefu J. zaplacení žalované částky, kdy původně požadoval vydání rozsudku, že všichni tři žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 108 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % z této částky od 25. 4. 2018, že žalovaní Ing. Jakub S. a Josef J. jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 126 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % z této částky od 25. 4. 2018 do zaplacení a že všichni tři žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobci náklady řízení. Jedná se o nárok na náhradu újmy, kterou měli žalovaní způsobit žalobci při výkonu svých funkcí jako členové představenstva a dozorčí rady, kdy měli porušit své zákonné povinnosti, konkrétně povinnost jednat s péčí řádného hospodáře a povinnost loajality k žalobci, čímž způsobili žalobci škodu v žalované výši. Žalovaný Ing. Jakub S. (syn kvalifikovaného akcionáře Ing. Iva S.) působil od 27. 6. 2012, respektive od 21. 9. 2016 ve funkci člena a předsedy představenstva žalobce, původní druhý žalovaný Ing. Jaroslav J. působil od 21. 9. 2016 ve funkci člena představenstva žalobce a původní třetí žalovaný Josef J. vykonával od 16. 5. 2014 funkci člena dozorčí rady. Jmenovaní jsou zapsáni v uvedených funkcích v Obchodním rejstříku i ke dni podání předmětné žaloby (24. 5. 2018). Nárok na zaplacení požadované částky se podle žaloby odvíjí od dohody o provedení práce uzavřené mezi žalobcem a Janem V., akcionářem žalobce s 15% podílem na základním kapitálu a hlasovacích právech žalobce, která měla být uzavřena s účinností alespoň od 1. 1. 2014 a na základě které měl jmenovaný údajně vykonávat blíže nespecifikované práce a přinejmenším s účinností od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2018 mu byla na základě výše uvedené dohody vyplácena žalobcem měsíčně odměna ve výši 6000 Kč hrubého, to je 5100 Kč čistého měsíčně. Podle žalobce se jednalo o fiktivní dohodu, která ve skutečnosti uzavřena nebyla, a práce, které byly údajně vykonávány na jejím základě a které byly Janu V. propláceny, ve skutečnosti Janem V. vykonávané nebyly, tudíž mu předmětné částky byly vypláceny bez právního důvodu. Kvalifikovaný akcionář opakovaně žádal žalované jako členy představenstva a dozorčí rady o doložení existence tvrzené dohody o provedení práce a toho, jaké konkrétní práce měl Jan V. na jejím základě vykonávat a že je skutečně provedl, stejně tak jako o doložení, že uzavření tvrzené dohody a provádění těchto prací bylo pro žalobce účelné a potřebné, avšak žádné informace ani podklady nebyly kvalifikovanému akcionáři žalovanými poskytnuty, z čehož žalobce dovozuje, že neexistovaly. Tvrdil, že z dlouhodobého a koordinovaného postupu žalovaných a Jana V. je zjevné, že tato dohoda je pouze fiktivní, uzavřena nebyla a že Jan V. žádné takové práce fakticky nevykonával. Dále žalobce argumentoval tím, že společnost vyplácí měsíčně další finanční prostředky v řádech set tisíc korun subjektům ovládaným Janem V., a to společností TaxSys MIVM s. r. o. v likvidaci, BlackOffice s. r. o. a AVANCEMENT s. r. o..
2. Žalovaní porušili svoji povinnost jednat s péčí řádného hospodáře a zásadou loajality vůči žalobci, když jako členové představenstva a dozorčí rady vědomě umožnili, respektive aktivně prováděli bez právního důvodu a v neprospěch žalobce vyplácení tvrzené odměny ve výši 6000 Kč hrubého měsíčně na základě fiktivní dohody o provedení práce Janu V., a to minimálně v období od 1. ledna 2014 do 31. 3. 2018, v celkové výši nejméně 306 000 Kč. Tato částka byla Janu V. žalobcem vyplácena bez

právního důvodu, přičemž toho si byli všichni tři žalovaní vědomi, respektive měli si toho být vědomi, když ze strany žalovaných nebylo prokázáno, že by tvrzená dohoda o provedení práce byla mezi Janem V. a žalobcem uzavřena v souladu s obecně závaznými právními předpisy, že by Jan V. fakticky prováděl jakoukoli činnost pro žalobce na základě této tvrzené dohody, že se nejednalo pouze o fiktivní vztah, čemuž dosud vše nasvědčuje, a že uzavření tvrzené dohody o provedení práce bylo ku prospěchu žalobce a mělo pro něj faktický význam. Konkrétně původní první a druhý žalovaný jednali v rozporu s péčí řádného hospodáře a povinností loajality, když jako členové představenstva žalobce prováděli od 1. ledna 2014 platby ve prospěch Jana V. na základě této dohody, přičemž o bezdůvodnosti proplácení těchto plateb vědět měli a museli. Původní třetí žalovaný Josef J. jednal vědomě protiprávně a v rozporu s péčí řádného hospodáře a povinností loajality vůči žalobci, když jako člen dozorčí rady řádně neplnil svoji kontrolní funkci ve smyslu ust. § 446 odst. 1 zákona o obchodních korporacích (ZOK) a ani po upozornění ze strany kvalifikovaného akcionáře neučinil nic v zájmu žalobce, aby došlo k zamezení vzniku další škody.

3. Dále žalobce argumentoval, že ve smyslu ust. § 374 odst. 1 zákona o obchodních korporacích před uplatněním práva na náhradu újmy proti členovi představenstva informoval písemně o tomto svém záměru dozorčí radu, a to přípisem ze 17. 4. 2018 adresovaným Josefu J. jako jedinému členu dozorčí rady. Rovněž tak kvalifikovaný akcionář dne 17. 4. 2018 odeslal řádnou předžalobní výzvu všem třem žalovaným ve smyslu ust. § 142a OSŘ.
4. Co se týče výše žalované částky, žalobce uvedl, že z důvodu právní jistoty se domáhá touto žalobou pouze náhrady části vzniklé majetkové újmy ve výši 234 000 Kč za období 1. 1. 2015 – 31. 3. 2018, přičemž první žalovaný Ing. Jakub S. odpovídá za tuto újmu v plné výši, jelikož funkci člena a předsedy představenstva vykonával po celou dobu předmětného vyplácení finančních prostředků Janu V., stejně tak odpovídá za tuto újmu v plném rozsahu Josef J. jako člen dozorčí rady, který v této funkci působil po celou dobu, kdy byly shora uvedené částky Janu V. vypláceny. Druhý žalovaný Ing. Jaroslav J. odpovídá za újmu vzniklou žalobci v důsledku porušení jeho povinností při výkonu funkce člena představenstva minimálně za období od 1. 10. 2016 do 31. března 2018, tedy přinejmenším do výše 108 000 Kč, jelikož ve funkci člena představenstva žalobce působil od 21. 9. 2016.
5. Podáním z 20. 3. 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět, a to vůči původnímu druhému žalovanému a původnímu třetímu žalovanému s tím, že nadále směřuje žalobu pouze vůči původnímu prvnímu žalovanému, soud proto usnesením č. j. 80 Cm 68/2018-62 ze dne 16. 4. 2019, které nabylo právní moci 22. 5. 2019, podle ust. § 96 odst. 2 OSŘ řízení vůči žalovaným Ing. Jaroslavu J. a Josefu J. zastavil.
6. Žalobce v této souvislosti uvedl, že Ing. Jakub S. není již od 7. ledna 2019 členem představenstva žalobce a že po ukončení své funkce společností nepředal dokumentaci vztahující se k danému případu. Původní žalovaní číslo dvě a tři jsou ve svých funkcích i nadále, nicméně nedisponují těmito doklady, z čehož žalobce vyvozuje, že jediným, kdo je za vznik této škody odpovědný, je původní první žalovaný, proto vzal žalobu proti dalším dvěma žalovaným zpět. Následně žalobce po poučení soudem podle ust. § 118a odst. 1 OSŘ, aby v návaznosti na částečné zpětvzetí žaloby vůči původním žalovaným číslo dvě a tři doplnil svoje tvrzení, pokud jde o výlučnou odpovědnost původního prvního žalovaného za vnik uplatněné škody, žalobce především uvedl, že záleží zcela na něm, vůči kterým žalovaným směřuje podanou žalobu. Dále v podání z 10. 4. 2019 opakově tvrdil, že původní první žalovaný po skončení jeho funkce člena představenstva ke dni 7. ledna 2019 nepředal žalobci relevantní dokumentaci k dohodám o provedení práce s Janem V., a to ani po opakovaných výzvách žalobce. Tvrdil, aniž konkretizoval cokoli

blíže, že má být osvědčeno, že původní druhý a třetí žalovaní žádnou takovou dokumentaci nedisponují a že žalobci poskytli vyžádanou součinnost. Z toho dle žalobce vyplývá, že pokud jakákoli relevantní dokumentace k tomuto případu existuje, nachází se u původního prvního žalovaného jako tehdejšího předsedy představenstva žalobce, přičemž žalobce nedisponuje žádným dokumentem, prokazujícím, že by Jan V. pro žalobce provedl některou z prací, které mu byly proplaceny na základě tvrzené dohody o provedení práce. Dále zopakoval, ve kterém období původní první žalovaný vykonával svoji funkci člena a předsedy představenstva žalobce, kdy má být zjevné, že to byl právě on, kdo jednal ve shodě a spolupracoval s Janem V. při čerpání peněz z majetku žalobce, proto jako tehdejší předseda představenstva nese odpovědnost za nastavení celého systému a za to, že z majetku žalobce byly vypláceny odměny za zjevně fiktivní práci. Tím, že odmítá žalobci předat veškerou relevantní dokumentaci, aktivně kryje protiprávní stav, který sám svým jednáním ve společnosti žalobce způsobil. Z toho žalobce vyvozuje, že je to původní první žalovaný, nyní jediný žalovaný, kdo porušil svoji povinnost při výkonu funkce jednat s péčí řádného hospodáře a zásadou loajality vůči žalobci, když jako předseda představenstva žalobce nechal ve prospěch Jana V. a k újmě žalobce vyplácet odměnu ve výši 6000 Kč hrubého měsíčně minimálně za období od 1. ledna 2014 do 31. března 2018, když o nedůvodnosti provádění těchto plateb a že tím způsobuje žalobci škodu, věděl, vědět měl a musel, čímž žalobci způsobil škodu nejméně ve výši 306 000 Kč a část této škody je předmětem projednávané žaloby. Závěrem v tomto podání žalobce shrnul, že učiněné částečné zpětvzetí žaloby vůči původním žalovaným číslo dvě a tři je procesním dispozičním úkonem, který nemá vliv na odpovědnost původního prvního žalovaného jako jediného za způsobenou škodu.

7. V rámci ústních jednání pak žalobce doplnil (zopakoval), že se jedná o náhradu škody vzniklou žalobci porušením povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře žalovaným jako předsedou představenstva žalobce, kdy jeho pochybení spočívá v tom, že nastavil systém, že na základě údajně uzavřené dohody o provedení práce s Janem V., jejímž předmětem mělo být provádění účetní agendy, byly ze společnosti neoprávněně odčerpávány finanční prostředky na výplatu těchto údajně provedených prací Janu V., přičemž taková dohoda nebyla nikdy společnosti předložena ani projednána na valných hromadách, proplácené činnosti podle názoru žalobce ve skutečnosti nebyly vykonávány. Skutečnost, že jsou Janu V. vypláceny nějaké finanční prostředky, jak dále žalobce tvrdil, žalobce zjistil ze sbírky listin obchodního rejstříku, z tam založených účetních závěrek za roky 2014, 2015 a 2016, z nichž vyplývají závazky vůči zaměstnanci Janu V.. Když následně na valných hromadách požadoval vysvětlení a doložení právního titulu vyplácení těchto částek, bylo mu původně všemi třemi žalovanými sděleno, že se jedná o tuto dohodu o provedení práce uzavřenou s Janem V.. Co se týče příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře a vznikem škody, zrekapituloval, že původně příčinnou souvislost spatřoval ve vztahu ke všem třem původně žalovaným osobám, tento názor následně přehodnotil tak, že nadále ji spatřuje pouze ve vztahu vůči původnímu prvnímu žalovanému, zatímco vůči původním žalovaným číslo dvě a tři ji již neshledává, proto vzal žalobu vůči nim zpět. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce zdůraznil, že se jedná o jeho dispoziční právo, kdy je čistě jeho volbou, koho bude žalovat, a tedy i v případě, že by se jednalo o solidární odpovědnost, je jeho věcí, zda bude žalovat všechny odpovědné osoby či pouze jednu z nich.
8. Nato po opětovném poučení soudem podle ust. § 118 odst. 1 OSŘ žalobce svoje tvrzení nedoplnil, pouze zopakoval, že příčinná souvislost potažmo výlučná odpovědnost původního prvního žalovaného Ing. Jakuba S., je dána tím, že k 1. lednu 2015, kdy musela být uzavřena nějaká dohoda s Janem V., na základě které docházelo následně k výplatě předmětných částek, byl jediným členem představenstva. Zároveň má být tato

dohoda fiktivní, kdy zopakoval, že důvodem této jím tvrzené fiktivnosti je skutečnost, že žalovaný na žádost žalobce nedoložil, že tyto činnosti byly vykonávány, a smlouvu mu nepředložil. Dále vyvozoval tvrzenou fiktivnost dohody z toho, že účetní závěrky, ze kterých žalobce zjistil proplácení částek Janu V., za rok 2014, 2015 a 2016 zpracovávala firma TaxSys MIVM s. r. o. v likvidaci, která je propojená s osobou Jana V., jelikož ten byl jejím společníkem a jednatelem, tato společnost je tedy ovládána Janem V., který tudíž mohl zajistit zanášení (fiktivních) finančních operací do účetnictví společnosti. Současně tvrdil, že takto docházelo k duplicitnímu vyplácení částek za stejnou činnost, jelikož za této situace nebyl důvod, aby byla zároveň uzavírána dohoda o provedení práce spočívající ve vedení účetnictví přímo s osobou Jana V..

9. V závěrečném návrhu pak žalobce setrval na svojí dosavadní argumentaci, byť, pokud jde o vznik škody, fakticky svoje dosavadní tvrzení zatemnil, respektive zpochybnil. V úvodním shrnutí totiž uvedl, že škoda v požadované výši 234 000 Kč s příslušenstvím, kterážto částka je předmětem tohoto řízení, vznikla v přímém důsledku proplácení částky 6000 Kč ve prospěch Jana V. za období od 1. ledna 2015 do 31. 3. 2018, která Janem V. nebyla osobně odváděna, a na základě toho že byly propláceny další částky právníckým osobám ovládaným Janem V. (například společností BlackOffice s. r. o., TaxSys MIVM s. r. o. v likvidaci) za fiktivní činnosti, případně za činnosti, které se navzájem přerývaly a zdvojovaly. Zároveň uvedl, že Jan V. účetní agendu vykonával, avšak činil tak pod společností TaxSys MIVM s. r. o.. Takto formulované poslední shrnutí tvrzení je v rozporu s původním tvrzením žalobce ohledně právního důvodu jeho nároku, kdy se dle jeho původních tvrzení jednalo o vyplácení částek Janu V. na základě fiktivní dohody o provedení práce uzavřené údajně s ním jako fyzickou osobou. V závěrečném návrhu dále argumentoval neunesením důkazního břemene žalovaným, s tím, že ten nepředložil na svoji obranu žádné důkazy, kterými by vyvrátil žalobní tvrzení a že jednal s péčí řádného hospodáře a loajálně vůči žalobci. Zdůraznil, že žalovaný měl osobně potvrdit, a učinit tak de facto nesporným, že odměna, kterou nechal vyplácet z majetku společnosti žalobce Janu V. minimálně za období let 2014–2016, mu byla vyplácena za činnost, kterou Jan V. osobně nevykonával, respektive kterou měla vykonávat společnost TaxSys MIVM s. r. o. v likvidaci. Totéž měl potvrdit i Jan V. při svém výslechu. Poukázal opětovně na to, že ze strany žalovaného nebyly předány po skončení jeho funkce člena představenstva doklady společnosti včetně účetnictví a že se žalovaný snaží nepravdivě tvrdit, že dokumentaci společnosti žalobce nemá ve své dispozici, což však nemůže být pravdivé, jelikož z jeho vlastního postupu i v rámci jiných soudních řízení vedených u zdejšího soudu je zřejmé, že tyto doklady ve své dispozici mít musí, když je schopen předkládat dokumenty, které z těchto účetních dat žalobce vycházejí.
10. Původní tři žalovaní se prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce Mgr. Michala Dittricha, advokáta, k žalobě vyjádřili, že uplatněný nárok není po právu a neuznávají jej. V podání z 11. 10. 2018 uvedli, že majoritnímu akcionáři žalobce, který za společnost podal předmětnou žalobu, bylo dopisem z 24. 10. 2017 sděleno, že dohoda o provedení práce s Janem V. byla skutečně uzavřena a že práce podle této smlouvy jsou Janem V. skutečně vykonávány, zároveň byl seznámen i s výší odměny. Uvedli, že Jan V. skutečně pro společnost pracuje na základě uzavřené dohody o provedení práce, jeho pracovní náplní je zpracovávání účetní agendy. Zdůraznili, že kvalifikovaný akcionář žalobce je dostatečně seznámen se skutečností, že Jan V. je velmi dobrým odborníkem, a poukázali na to, že sám kvalifikovaný akcionář Jana V. do společnosti přivedl. Uvedli také, že kvalifikovaný akcionář se snaží budovat dojem, že podáním této žaloby činí úkony ve prospěch společnosti, avšak ve skutečnosti jeho počínání je zcela opačné a jde o jeho snahu společnost poškodit, prosadit svoje vlastní zájmy. V tomto vyjádření všichni tři žalovaní označili žalobu za šikanózní krok, a z toho důvodu poukázali na to, že důkazní

břemeno nese podle ust. § 52 odst. 2 ZOK žalobce. Žalobce uplatňuje právo v rozporu s dobrými mravy, jelikož údajně špatná situace ve společnosti, na kterou žalobce v žalobě poukazuje, je ve skutečnosti vytvářena jím samotným. Této jeho žalobě by tedy neměla být poskytnuta soudní ochrana, jelikož je to právě kvalifikovaný akcionář, potažmo žalobce, který si počíná v rozporu se zákonem a společnost poškozuje. Navrhli, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

11. Po zastavení řízení vůči původním žalovaným číslo dvě a tři se k věci vyjádřil žalovaný Ing. Jakub S. prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Emila Jančí, že žaloba je zcela nedůvodná, účelová, vyplývá ze zhoršených osobních vztahů mezi zúčastněnými osobami, přičemž v této souvislosti zdůraznil, že jde o osoby, které jsou po dlouhá léta propojeny prostřednictvím účasti ve společnosti žalobce, když byly jeho akcionáři, dále jsou propojeny i prostřednictvím dalších firem, které spolu dlouhodobě bezproblémově spolupracovaly, a to až do zlomu, kdy následkem této roztržky je nyní podáno několik soudních žalob ve více věcech mezi týmiž účastníky. Žaloba je účelová, kdy jejím smyslem je od počátku dosáhnout odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva žalobce, a to i z hlediska výše uplatněné částky, která v kontextu objemu obchodů těchto firem představuje zcela zanedbatelnou částku. Jelikož Jan V. pro společnost žalobce vykonával dlouhodobě určité práce na základě uzavřených dohod o provedení práce, což je žalobci dlouhodobě známo, je tato žaloba účelová a absurdní i potud, že žalobce (s činností Jana V. detailně obeznámený) takto zpochybňuje svoji vlastní činnost za minulá léta. Veškeré záležitosti včetně v tomto řízení zpochybňované žalobcem dohody o provedení práce byly odsouhlasovány orgány žalobce na základě projednání představenstvem a valnou hromadou, když se zároveň předtím k věci vyjadřovala dozorčí rada, takže vzhledem k tomu bylo všem akcionářům společnosti žalobce známo, jaké činnosti Jan V. pro společnost vykonává a na základě jakých právních skutečností. Byly uzavřeny tři dohody o provedení práce, přičemž v jejich textu je dostatečně specifikován předmět činnosti podle každé z těchto dohod. Potvrdil, že přípravu podkladů pro zpracovávání účetnictví vykonávala společnost TaxSys MIVM s. r. o., jejímž je Jan V. společníkem, šlo o nezbytnou činnost v rámci přípravy pro zpracování účetnictví s ohledem na velikost firmy, kdy příprava podkladů pro zpracování účetnictví představuje podstatnou činnost, která byla skutečně prováděna, což dokládají samotné výstupy této činnosti v podobě plnění veškerých povinností souvisejících se zpracováváním a vedením účetnictví žalobcem. Účelovost žaloby je dána i z toho hlediska, že kvalifikovaný akcionář Ing. Ivo S., otec žalovaného, který vlastní více než polovinu akcií žalobce, o činnostech vykonávaných Janem V. jak z hlediska jejich druhu a rozsahu, tak i z hlediska právních skutečností, na základě kterých tyto činnosti vykonával, byl od samého počátku podrobně informován, a to i z toho důvodu, že to byl právě on, kdo Jana V. jako svého dlouholetého známého do firmy přivedl. Poukázal dále na to, že kvalifikovaný akcionář byl o celé záležitosti informován a ve skutečnosti proplácení předmětných částek jako oprávněných odsouhlasil formou schválení účetních závěrek, ve kterých bylo proplácení předmětných částek zachyceno. Zdůraznil dále, že skutečnost, že žalobce žaloval původně tři žalované, kdy žaloba směřovala původně i proti dalšímu pozdějšímu členu představenstva a vůči členu dozorčí rady, dokazuje, že záležitost byla dozorčí radě známa a ta nezasáhla, není tedy dána příčinná souvislost mezi údajným vznikem škody a jednáním výlučně nynějšího jediného žalovaného. Poukazoval rovněž na vyjádření těchto původních dalších dvou žalovaných, kteří žalobu označili za zcela neoprávněnou, s tím, že proplácení předmětných částek Janu V. za práce prováděné na základě dohody o provedení práce bylo zcela po právu. K pasivní legitimaci nynějšího jediného žalovaného uvedl, že se zde nejedná o solidární odpovědnost, a tudíž v případě, že by žaloba byla shledána oprávněnou, byla by dána poměrná spoluodpovědnost člena dozorčí rady J., nebyla by tudíž dána výlučná odpovědnost nynějšího žalovaného. Žalobní tvrzení

ohledně provádění výplat jiným firmám propojeným osobou Jana V. označil za zcela irrelevantní, tato tvrzení nejsou pro danou věc podstatná a pouze dokumentují účelovost žaloby, kdy jediným důvodem uvádění těchto argumentů může být snaha poškodit žalovaného. Jako nepravdivé odmítl žalobní tvrzení, že žalovaný nepředal žalobci po skončení své funkce člena představenstva dokumentaci společnosti, a to z toho důvodu, že ke dni skončení funkce žalovaného v představenstvu zůstal členem představenstva Ing. J. a rovněž byl ve funkci člena dozorčí rady Josef J., kteří měli u sebe některé doklady společnosti, nelze tudíž požadovat předání všech dokumentů po žalovaném, respektive dávat mu za vinu nepředání veškeré dokumentace, když zároveň požadavky na předání této dokumentace nikdy nebyly náležitě konkretizovány, nehledě k tomu, že veškerá účetní dokumentace byla předána společnosti Janem V., jak prokazují navržené důkazy. K argumentaci žalobce údajným překrýváním se prací prováděných Janem V. osobně a dalšími dvěma firmami s ním propojenými žalovaný uvedl, že tyto práce prováděné na základě uzavřených dohod o provedení práce se nepřekrývaly, nýbrž na sebe časově navazovaly.

12. Dále žalovaný argumentoval, že zejména chybí dostatečná žalobní tvrzení ohledně náležité specifikace údajného porušení povinností žalovaného a příčinné souvislosti mezi jeho jednáním, respektive tvrzeným porušením jeho povinností jednat s péčí řádného hospodáře, a vznikem údajné škody. Tvrdil dále, že žalobce neunáší své důkazní břemeno ohledně vzniku a výše žalované částky, žaloba je založena na spekulacích a dohadách, když žalobce neuvádí dostatečná tvrzení o tom, z čeho vyvozuje, že by se jednalo o propłácení neprovedených služeb. To je zároveň projevem účelovosti podané žaloby, jelikož tvrzení, na kterých je žaloba založena, jsou nepravdivá, jedná se o účelovou aplikaci ust. § 371 ZOK. Situace je taková, že po neúspěšném pokusu otce žalovaného Ing. Iva S. odvolat žalovaného z funkce v představenstvu na valné hromadě dne 30. dubna 2018 podal Ing. Ivo S. jako kvalifikovaný akcionář jménem společnosti žalobu v této věci a další žaloby s celkovou žalovanou částkou kolem 1 500 000 Kč, přičemž účelem podání těchto žalob není v dobré víře aplikace, respektive naplnění účelu ust. § 371 ZOK, nýbrž nátlak na žalované. To dokazuje i následná změna v postoji původních žalovaných číslo dvě a tři Ing. J. a Josefa J., kteří na tyto žaloby podané vůči jejich osobám společností zastoupenou kvalifikovaným akcionářem Ing. Ivo S. reagovali tak, že změnili svůj postoj a na valné hromadě dne 7. ledna 2019 hlasovali pro odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva a následně prodali všechny své akcie Ing. Ivo S., čímž mu zajistili rozhodnou většinu, poté na valné hromadě 30. 4. 2019 odstoupili ze svých funkcí. Reakcí na popsanou změnu v jejich postoji vůči kvalifikovanému akcionáři Ing. Ivo S. pak bylo zpětvzetí těchto žalob vůči jejich osobám. Součástí tohoto nátlakového postupu Ing. Iva S. vůči Ing. J. a Josefu J. byla i jím podaná žaloba na určení, že se ve smyslu ust. § 212 odst. 2 občanského zákoníku nepřihlíží k hlasům Ing. J., Josefa J. a Jana V. na valné hromadě dne 30. 4. 2018 (kdy hlasovali proti odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva) s návrhem na vydání předběžného opatření, vedená u zdejšího soudu pod sp.zn. 80 Cm 100/2018, což mělo zajistit, že na valné hromadě 30. 4. 2018 bude v každém případě z funkce odvolán předseda představenstva Jakub S., nicméně návrhu na nařízení předběžného opatření nebylo vyhověno, a tudíž na valné hromadě dne 30. 4. 2018 k odvolání Ing. Jakuba S. z funkce předsedy představenstva, respektive člena představenstva nedošlo. Poté, co u Ing. J. a Josefa J. došlo ke změně jejich postoje, díky čemuž docílil kvalifikovaný akcionář na valné hromadě díky hlasům jmenovaných akcionářů dne 7. ledna 2019 odvolání Ing. Jakuba z funkce člena představenstva, byla tato žaloba rovněž vzata zpět. V této souvislosti žalovaný poukázal i na časový vývoj jednotlivých událostí, ze kterého je zcela zřejmé, že prostřednictvím podaných žalob se kvalifikovaný akcionář, potažmo žalobce, snažil docílit změny stanoviska Ing. J. a Josefa J., pokud jde o hlasování o odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva, a poté,

co ke změně jejich postoje k této otázce došlo a dále převedli na kvalifikovaného akcionáře svoje akcie, byly žaloby vůči nim vzaty zpět. Z toho je jasně patrná účelovost všech těchto žalob.

13. Žalovaný dále poukázal na dikci ust. § 371 ZOK s tím, že akcionářská žaloba ve smyslu tohoto ustanovení může směřovat vůči členovi statutárního orgánu, který dotčenou újmu způsobil, což by nevylučovalo solidaritu v případě, že by ke vzniku újmy došlo společným jednáním žalovaných, pokud by škodu zakládalo rozhodnutí kolektivního orgánu. Jinak je ustanovení konstruováno na osobní odpovědnosti členů orgánů a pokud by měly být osoby žalovány společně, muselo by být u každé z nich specifikováno, jakým konkrétním jednáním újmu způsobil, z čehož by měl být odvozen poměrný podíl každé z nich podle míry jejich zavinění. Tím, že původně žalobce žaloval tři žalované a následně vůči dvěma z nich vzal žalobu zpět, již tím byla zmařena možnost posouzení míry zavinění každého ze žalovaných, potažmo možnost dovést, že za škodu v plné výši odpovídá pouze původní první žalovaný, nyní jediný žalovaný Ing. Jakub S., zároveň i v této souvislosti zdůraznil nedostatečnost žalobních tvrzení, pokud jde o to, v čem má spočívat tvrzené porušení povinností jednat s péčí řádného hospodáře (nynějším jediným) žalovaným, když tato tvrzení žalobce jsou zcela nekonkrétní. Pokud jde o důkazní břemeno, které je na žalobci ohledně porušení povinností při výkonu funkce člena představenstva jednat s péčí řádného hospodáře a vzniku a výše škody, poukázal žalovaný na to, že žalobce například nenavrhuje provést důkaz o tom, že došlo k porušení daňových a účetních povinností, které by muselo existovat, pokud by žalovaný skutečně jednal nějakým způsobem ke škodě společnosti, když žalobce mohl kdykoli navrhnout důkaz stanoviskem finančního úřadu, že k nějakému takovému porušení došlo, což neučinil, a to ani formou návrhu, aby si soud takové stanovisko od finančního úřadu vyžádal. Poukázal dále na to, že žalobce se v rámci povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní nevypořádává se stanovisky orgánů žalobce, včetně dozorčí rady, když tato stanoviska vyvracejí žalobní tvrzení, ani s tím, že bývalí členové orgánu žalobce (původní žalovaní číslo dvě a tři) jednoznačně žalobu odmítají jako nedůvodnou a tvrdí, že k žádnému porušení povinností jednat s péčí řádného hospodáře (ze strany kteréhokoli z původních tří žalovaných, tedy ani ze strany nynějšího jediného žalovaného) nedošlo. Zdůraznil, že žalobce má v tomto řízení povinnost tvrdit a označit důkazy k prokázání tvrzení, že došlo ke vzniku škody v žalované výši a že existuje příčinná souvislost mezi porušením povinností žalovaného a vznikem škody, žalobce toto břemeno tvrzení potažmo ani břemeno důkazní neunáší, a to zejména také ve vztahu k příčinné souvislosti mezi údajným porušením povinností žalovaným a údajným vznikem škody s ohledem na skutečnost, že původně považoval za původce vzniklé škody tři osoby a následně po částečném zpětvzetí pouze nynějšího žalovaného. Žalovaný zdůraznil, že ke vzniku žádné škody nedošlo. Jelikož se na daný případ, respektive na vznik újmy a její výši nevztahuje ust. § 4 odst. 1 ZOK o obratu věcného břemene a je tedy břemenem tvrzení a břemenem důkazním žalobce, aby tvrdil a prokázal podmínky vzniku odpovědnosti za škodu, tato břemena však žalobce neunáší. Žalovaný dále zrekapituloval, že jako člen a předseda představenstva zajistil činnosti související s administrativní činností a přípravu podkladů pro rozhodování společnosti a podávání daňových přiznání a hlášení a za tím účelem uzavřel smlouvu, kterou následně plnil, když byla smlouva plněna i ze strany smluvního partnera; tímto způsobem nemohl porušit a neporušil žádnou svoji povinnost řádného hospodáře. Tudíž nemohlo dojít ani ke vzniku škody, takže nemůže existovat příčinná souvislost mezi jeho jednáním a škodou, která nevznikla. Jelikož tedy žalobce neunesl ani svoje břemeno tvrzení ohledně náležitostí vzniku nároku na náhradu škody způsobené porušením péče řádného hospodáře ze strany statutárního orgánu, potažmo splnění těchto podmínek neprokázal, je žaloba nedůvodná, navíc účelová, tedy představuje šikanózní výkon práva, který nepoživá právní ochrany. Navrhl proto její zamítnutí v plném rozsahu.

14. V závěrečném návrhu pak žalovaný shrnul svou dosavadní argumentaci, především poukázal na účelovost podané žaloby – zdůraznil, že společnost žalobce byla ve složité ekonomické situaci, když byla značně zatížena zejména leasingovými závazky vzniklými v souvislosti s výstavbou fotovoltaické elektrárny. Za této složité ekonomické situace žalovaný vykonával funkci předsedy představenstva žalobce a kromě toho musel čelit i soustavnému tlaku ze strany svého otce Ing. Ivo S., který byl reakcí na to, že společnost (žalovaný) nechtěla vyhovět jeho požadavkům na realizaci obchodů, které podle názoru žalovaného byly v rozporu se zájmy žalobce i se zákonem. Zejména v posledních letech pak čelil tlaku ze strany svého otce na odvolání z funkce, který byl realizován prostřednictvím šikanózního opakování požadavků na vysvětlení různých obchodních věcí, přestože byly tyto záležitosti prověřeny dozorčí radou žalobce, a navzdory tomu opakovaně nastolovány při jednáních valné hromady. Díky tomu bylo obchodní vedení žalobkyně nedůvodně komplikováno. Kvalifikovaný akcionář Ing. Ivo S. zamýšlel žalovaného z funkce v představenstva odvolat již v roce 2016 a na jeho pozici dosadit jeho sestru Evu S., tento tlak vyvrcholil v roce 2017–2018. V této době Ing. Ivo S. prostřednictvím svého právního zástupce zahájil soustředěnou kampaň, kdy pomocí opakování již zodpovězených dotazů a jejich vysvětlení ztěžoval jednání valné hromady až do takové míry, že tato jednání valných hromad byla fakticky zablokována. Nejen, že mu byly jeho dotazy zodpovězeny a vysvětleny, ale tyto záležitosti mu byly známy i z toho důvodu, že to byl on, kdo společnost fakticky řídil. Z logiky věci byl Ing. Ivo S. informován o veškerých obchodních záležitostech společnosti. Dále zdůraznil, že přesto si žalovaný ve své pozici člena a předsedy představenstva vedl velmi dobře, v období jeho činnosti došlo k významnému oddlužení žalobce a zlepšení jeho hospodaření, což se promítlo ve snížení závazků a zvýšení aktiv, to bylo potvrzeno i výsledkem Jana V.. Počínal si hospodárně i při odborném a administrativním zajišťování reportů pro banky, účetnictví a daňové agendy, bylo prokázáno, že částky vynakládané na tyto činnosti byly podstatně nižší, než je obvyklé. Žalovaný odmítal plnit požadavky majoritního akcionáře, svého otce, na různé úhrady, které nebyly ve prospěch žalobce, jinak by nebyl schopen hospodářskou bilanci společnosti nejenom vylepšit, ale ani udržet. V této souvislosti žalovaný také uplatnil námitku promlčení, když poukázal na to, že společným rysem pro všechny tyto žaloby je to, že nárok je uplatňován se značným časovým odstupem, což je dalším projevem účelovosti podané žaloby. Zdůraznil dále význam přesvědčivé svědecké výpovědi Jana V., který popsal poměry ve společnosti a přesvědčivě uvedl skutečnosti, z nichž je zcela zřejmý šikanózní přístup majoritního akcionáře a účelovost těchto podaných žalob. Zdůraznil také, že dozorčí rada jako kontrolní orgán společnosti neshledala při své kontrolní činnosti žádné nesrovnalosti ve výkonu působnosti představenstva ani v uskutečňování podnikatelské činnosti, jak je zřejmé z provedeného dokazování. Poukázal rovněž na to, že kvalifikovaný akcionář Ing. Ivo S. nevyužil svého práva domáhat se ochrany u soudu podle ust. § 360 ZOK, a proto nelze ve smyslu ust. § 360 odst. 3 ZOK přihlížet k té části žaloby, kde žalobce operuje tvrzeními o jeho snahách o podání vysvětlení. Zdůraznil, že aby mohl být žalobce úspěšný se žalobou podle ust. § 371 ZOK, musel by tvrdit a prokázat, že žalovaný jednal bez nezbytné loajality a v rozporu s pravidly péče řádného hospodáře, přičemž zároveň prokázat, že toto jednání je v příčinné souvislosti se vznikem újmy v určité výši, přičemž břemeno tvrzení a břemeno důkazní o těchto skutečnostech nese žalobce. Žalovaný by byl povinen, pokud by byly splněny tyto podmínky, prokázat výlučně to, že se protiprávního jednání nedopustil. Tyto podmínky splněny nejsou, žalobce svoje břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl, naopak provedeným dokazováním byla prokázána tvrzení žalovaného a vyvráceno smyšlené tvrzení žalobce, že činnosti Jana V. byly pouze fiktivní a že mu odměna za tyto činnosti byla vyplácena neoprávněně. Bylo prokázáno, že činnosti, které měly být dle tvrzení žalobce fiktivní, byly skutečně vykonány a v dobré kvalitě, to

potvrdily i výpovědi Ing. J. a Josefa J., listinnými důkazy bylo prokázáno, že činnosti byly prováděny na základě uzavřené smlouvy a že vyplacené částky odpovídají smluvené výši. Ve vztahu k účelovosti a smyšleným tvrzením obsaženým v žalobě poukázal na další žalobu podanou žalobcem zastoupeným kvalifikovaným akcionářem, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 78 Cm 1/2020, kde je žalován Jan V. o zaplacení částky, kdy v rámci tohoto řízení žalobce uvádí žalobní tvrzení, které je v přímém rozporu s jeho žalobními tvrzeními v projednávané věci 80 Cm 68/2018, a to, že ve stejném období, které je předmětem tohoto řízení, Jan V. zajišťoval pro žalobce veškeré účetní daňové a administrativní služby, účetní i daňovou agendu včetně veškerých daňových příznání a evidence pohledávek a závazků. Tedy sám žalobce tímto tvrzením uváděným v rámci řízení 78 Cm 1/2020 popírá tvrzení uváděná v řízení 80 Cm 68/2018. Tím sám žalobce dokazuje, že jeho tvrzení uváděná v řízení sp. zn. 80 Cm 68/2018 jsou nepravdivá. V závěrečném návrhu žalovaný ještě poukázal na to, že výsledkem Jana V. bylo prokázáno, že účetní dokumentace žalobce za období let 2016, 2017 a 2018 byla Janem V. předána panu K. a účetní dokumentace za roky 2014 a 2015 zůstala v sídle firmy, tedy je zřejmé, že žalobce účetní dokumentaci k dispozici má.

15. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný byl od 27.5.2014 do 7.1.2019 členem představenstva žalobce, že Ing. Ivo S. je kvalifikovaným akcionářem žalobce ve smyslu ust. § 365 odst. 2 ZOK a že dalším akcionářem s podílem na základním kapitálu ve výši 15 % je Jan V..
16. Soud provedl účastníky navržené důkazy v rozsahu relevantním pro posouzení věci. Pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené výsledky Jany T. (jednatelky TaxSys MIVM s.r.o. v likvidaci), listinami, jejichž předložení žalovaným žalobce požadoval (ohledně provedení prací Janem V., přehledy plateb v jeho prospěch a společnosti BlackOffice s.r.o.), a to jednak pro nadbytečnost, když předmětné skutečnosti má soud za prokázané ostatními provedenými důkazy, jednak proto, že žalovaný, jak k tomuto požadavku uvedl, tyto listiny nemá v držení.
17. Z provedených důkazů soud zjistil, že mezi žalobcem a Janem V. byly uzavřeny tři dohody o provedení práce, a to z 30. 12. 2016, 28. 6. 2017 a 27. 12. 2017 – z těchto dohod o provedení práce v kombinaci s provedeným výsledkem Jana V. a Josefa J. soud zjistil, že Jan V. vykonával na jejich základě pro žalobce v rozhodném období zpracování účetní agendy. Z důkazu mzdovými listy za rok 2016 a 2017 soud zjistil, jaké částky byly Jan V. za jím prováděné práce vyplaceny. Že mu byly vyplaceny částky tvrzené v žalobě je navíc mezi účastníky nesporné. Ze zpráv dozorčí rady o kontrolní činnosti a výsledcích činnosti v hospodářském roce 2014 a 2015, 2016 a 2017 a vyjádření dozorčí rady k účetní závěrce za předmětné roky, které byly vypracovány a podepsány jediným členem dozorčí rady Josefem J., soud zjistil, že dozorčí rada prováděla kontrolu výkonu působnosti představenstva a uskutečňování podnikatelské činnosti společnosti, a to na základě předaných podkladů představenstvem, kontrolovala zejména náklady, investice, opravy, náklady na údržbu a náklady další, byla seznamována též s tokem finanční hotovosti ve společnosti a přehledem pohledávek a závazků ve stavu předloženém představenstvem. V hospodářském roce 2014, 2015, 2016 a 2017 neshledala žádné nesrovnalosti ve výkonu působnosti představenstva ani v uskutečňování podnikatelské činnosti. Z těchto zpráv dále vyplývá, že dozorčí rada přezkoumávala účetní závěrku za tyto jednotlivé roky a návrh představenstva na následující rozdělení zisku a na základě toho doporučila valné hromadě schválení účetní závěrky a návrhu představenstva na rozdělení zisku za roky 2014, 2015, 2016 a 2017. Z notářského zápisu NZ 204/2019 notářky Mgr. Gajané Rejzkové sepsaného podle § 80a a násl. notářského řádu o rozhodnutích valné hromady společnosti žalobce konané 30. 4. 2019 soud zjistil, že tato valná hromada vzala na vědomí odstoupení Josefa J. z funkce člena dozorčí rady a Ing.

Jaroslava J. z funkce člena představenstva. Ze zápisu z valné hromady společnosti žalobce konané 30. dubna 2018 soud zjistil, že pod bodem 3 pořadu jednání valná hromada projednávala odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva společnosti, přičemž návrh na jeho odvolání s okamžitou účinností z funkce člena představenstva nebyl schválen, kdy akcionáři V., J. a J. hlasovali proti, přičemž na toto rozhodnutí reagoval právní zástupce kvalifikovaného akcionáře Ing. Ivo S. (JUDr. Jan Strelíčka) výtkou, že akcionáři, kteří hlasovali proti, zneužili své blokační menšiny, což bylo následně probíráno a v rámci této diskuse bylo konstatováno akcionářem Janem V., že akcionář Ivo S. vykonává své právo šikanózním způsobem a zneužívá většiny k újmě celku. Rovněž tak se vyjádřili Ing. J. a Josef J., že toto nařčení je nepravdivé a naopak poukazovali na skutečnost, že právní zástupce kvalifikovaného akcionáře měl k tomuto hlasování, které právě proběhlo, dopředu připravené písemné vyjádření, z čehož je zřejmý předem připravený postup. Z tohoto zápisu z valné hromady, stejně tak jako ze zápisu z valné hromady z 9. 10. 2017 a ze zápisu z další valné hromady konané 30. dubna 2018 je zřejmé, že tyto valné hromady trvaly extrémně dlouho, kdy jejich průběh byl komplikován systematickým opakováním požadavků na podání vysvětlení ze strany právního zástupce kvalifikovaného akcionáře, když přitom zároveň ze zápisu vyplývá, že tato vysvětlení byla právnímu zástupci kvalifikovaného akcionáře již v dostatečném rozsahu poskytnuta, přesto ten setrval na požadavku na podrobnější, respektive opakované vysvětlení, čímž docházelo k neefektivnímu prodlužování těchto valných hromad. Jak je zřejmé ze zápisů z valných hromad, tento postup právního zástupce kvalifikovaného akcionáře byl ostatními zúčastněnými vnímán jako šikanózní. Z notářského zápisu NZ 8/2019, N 5/2019 ze dne 7. ledna 2019 notáře JUDr. Jaroslava Hájka sepsaného o rozhodnutí valné hromady žalobce konané dne 7. ledna 2019 soud zjistil, že valná hromada odvolala s okamžitou účinností Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva společnosti a do této funkce zvolila Ing. Marka K., kdy proti přijetí tohoto rozhodnutí hlasoval pouze akcionář s počtem 30 hlasů, proti přijetí tohoto usnesení nebyl podán žádný protest. Z listiny přítomných akcionářů na valné hromadě 30. dubna 2019 zároveň vyplývá v kombinaci s počtem hlasů „pro“ toto odvolání, že pro odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva na této valné hromadě hlasoval Ing. Ivo S. jako kvalifikovaný akcionář poté, co mu před tím pánové J. a J. již převedli své akcie do vlastnictví, je tedy zřejmý posun v jejich postoji k záležitosti. Ze žaloby podané ke zdejšímu soudu datované 4. ledna 2021 žalobce IDRONESAN a. s. zastoupeného JUDr. Magdalenou Kubátovou, advokátkou, proti žalovaným Janu V. a Ing. Jakubu S. o zaplacení částky 2 060 000 Kč s příslušenstvím soud zjistil, že předmětem této žaloby je vymáhání neoprávněně vyvedených finančních prostředků z účtu žalobce ve prospěch žalovaného Jana V., přičemž v rámci svých žalobních tvrzení zde žalobce uvádí, že Jan V. pro žalobce v rozhodné době (odpovídající rozhodné době v řízení 80 Cm 68/2018) zajišťoval veškeré účetní, daňové a administrativní služby a daňovou agendu včetně veškerých daňových příznání a evidence pohledávek a závazků, tvrdí zde tedy skutečnosti, které v rámci řízení 80 Cm 68/2018 popírá.

18. Z výsledku svědka Jana V. soud zjistil, že v současné době je akcionářem žalobce s podílem 15 % na základním kapitálu, v době posledních několika čtyř až šesti let vykonával pro žalobce na základě dohod o provedení práce účetní agendu, tato dohoda byla uzavírána vždy na jeden rok. V letech 2017–2018 vykonával účetní agendu poté, co skončila smlouva ohledně této činnosti společnosti TaxSys MIVM s. r. o., která ji vykonávala v předchozím období roku 2016. Předtím vykonával pro společnost konzultační činnost v oblasti ekonomiky. V letech 2017 a 2018 pak vykonával pro společnost žalobce místo konzultační činnosti účetní agendu, jeho činnost skončila ke konci roku 2018. Kvalifikovaného akcionáře Ing. Ivo S. zná přibližně od roku 2004, kdy se seznámili prostřednictvím společného známého, následně začali obchodně

spolupracovat v různých oblastech prostřednictvím různých společností, zároveň byli přáteli. Pokud jde o činnosti vykonávané svědkem pro společnost IDRONESAN, uvedl, že o veškeré jeho činnosti byl kvalifikovaný akcionář ing. Ivo S. informován, jelikož to byl právě on, kdo jej na základě jejich předchozí spolupráce pověřil, aby pro tuto společnost na základě uvedených dohod o provedení práce pracoval, takže mu zcela jednoznačně bylo známo, že svědek pro společnost pracuje na základě těchto uzavřených dohod, jaké práce vykonává a jakou odměnu za to pobírá. Byl tedy dostatečně informován o jeho činnosti pro společnost jak co do druhu vykonávané práce, tak i co do jejího rozsahu. Jejich společné podnikání v rámci společnosti IDRONESAN bylo založeno na jejich přátelském vztahu, od určité doby ale Ing. Ivo S. přestal plnit, co měli mezi sebou domluveno, svůj slib, který původně dal v souvislosti s tím, že ve společnosti získal většinový podíl, kdy se zavázal, že v případě nedostatku finančních prostředků bude společnost dotovat ze svého s ohledem na skutečnost, že fotovoltaika je sezónní záležitostí. Následně tento slib neplnil, zřejmě s ohledem na svoje soukromé a finanční problémy, posléze navíc začal odčerpávat ze společnosti finanční prostředky pro své účely. V průběhu posledních dvou let pak zpochybňuje veškerá rozhodnutí učiněná ve společnosti, veškeré skutečnosti překrucuje a podává jinak, než ve skutečnosti nastaly, přičemž svědek si neumí vysvětlit, z jakého důvodu se takto chová. Posléze se začal Ing. Ivo S. uchýlovat i k určitým praktikám, na kterých se svědek již nechtěl podílet, proto spolupráci s Ing. Ivo S. v rámci některých firem ukončil. Díky tomu došlo mezi nimi k osobní roztržce, kdy Ing. Ivo S. vůči němu projevuje osobní zášť, zároveň jsou zde i další osobní spory mezi nimi vyplývající z toho, že Ing. Ivo S. má vůči svědkovi dluhy, které jsou řešeny soudní cestou. Tato osobní rovina zasahuje nejenom do vztahů se svědkem jako fyzickou osobou, ale i se společnostmi, které svědek ovládá, respektive v nich figuruje jako statutární orgán. S firmou IDRONESAN a. s. spolupráci nicméně nepřerušil z toho důvodu, že je zde 15% akcionářem, a hodlá si tudíž pohlídat svoji investici. Jednoznačně uvedl, že činnosti vykonávané pro žalobce na základě uzavřených dohod o provedení práce skutečně vykonával a nijak se nepřekrývaly s činnostmi vykonávanými jinými subjekty, jednalo se o časově navazující období a odlišné práce. Práce, za které dostal vyplacenu paušální odměnu, skutečně provedl, zároveň poukázal i na výši této paušální odměny, která byla neobvykle nízká, což vyplývalo z jeho vstřícného vztahu k celé záležitosti a z toho, že byl ve společnosti akcionářem. Požadavky na provedení prací mu sděloval buď Ing. Ivo S. starší, popřípadě jednatel společnosti, respektive statutární orgán společnosti. Konkrétní výkazy prací se nezpracovávaly a neschvalovaly, protože byla dohodnuta paušální odměna 6000 Kč měsíčně hrubého a předpokládaný rozsah prací 25 hodin měsíčně. Dále uvedl, že to, že veškeré práce, za které dostal zapláceno, skutečně provedl, vyplývá ze schválených účetních závěrek. K jeho práci nebyly nikdy žádné výhrady. Zopakoval, že o veškerých činnostech vykonávaných svědkem na základě dohod o provedení práce pro žalobce kvalifikovaný akcionář Ing. Ivo S. věděl, a to z hlediska jejich druhu i rozsahu, v současné době toto z nějakého důvodu popírá, tak jako další věci, o kterých věděl. Zdůraznil, že částky, které mu byly za provádění těchto prací vyplaceny, jsou zhruba desetinové proti obvyklým částkám propláceným za tyto administrativní práce, za tuto cenu je prováděl pro žalobce z toho důvodu, že se jednalo o společnost, ve které je akcionářem, pro jinou společnost by tyto práce za takovou cenu nevykonával.

19. Z výsledku svědka Josefa J. soud zjistil, že působil ve společnosti IDRONESAN a. s. jako jediný člen dozorčí rady od roku 2014 do roku 2019. Původně podnikali spolu s Jaroslavem J., nechali postavit fotovoltaickou elektrárnu, v důsledku čehož měli vůči společnosti Skanska vysoký dluh, v této souvislosti jim byl doporučen Ing. S. starší jako případný investor, zároveň s ním poznali Jana V., jelikož se jednalo o přátele. Ing. S. starší dosadil do funkce předsedy představenstva žalobce svého syna Ing. Jakuba S. a přenechal

15 % akcií Janu V.. Od poloviny roku 2014 začala vážnout komunikace, zřejmě došlo k nějakému rozkolu mezi Ing. Ivo S., Janem V. a Ing. Jakubem S.. Z titulu pozice jediného člena dozorčí rady měl přístup na účet společnosti, a měl tedy přehled o tom, komu jsou vypláceny z účtu společnosti peníze. Při svém výslechu uvedl, že nesouhlasil s postupem Ing. Jakuba S. při hospodaření s finančními prostředky (jako příklad uvedl půjčku od společnosti SABRIA, kterou považoval za nevýhodnou), popsal složení akcionářské sktruktury žalobce, přičemž uvedl v této souvislosti, že Ing. Ivo S. potřeboval mít rozhodující většinu – přes 80 % akcií. V důsledku rozkolu mezi Ing. Ivo S., Janem V. a Ing. Jakubem S. přestaly být vypláceny ve společnosti dividendy, což jemu a panu J. přestalo vyhovovat, takže, když na jaře roku 2019 opět nedošlo k rozhodnutí o vyplacení dividend, rozhodli se ze společnosti odejít, prodali akcie Ing. Ivo S., nicméně nikoli z toho důvodu, že by Ing. Ivo S. potřeboval mít rozhodující většinu, ale z důvodu, že společnost byla fakticky ochromena uvedenými rozpory. Pro svědka to znamenalo, že jeho desetileté působení nepřinášelo očekávaný výsledek z finančního hlediska. Dotazován soudem na souvislost zpětvzetí žalob vůči němu a panu J. ze strany žalobce zastoupeného kvalifikovaným akcionářem Ing. Ivo S., uvedl, že mu není známo, co bylo důvodem tohoto zpětvzetí, tvrdil, že nemůže přesně vědět, proč poté, co prodal své akcie Ing. Ivo S., společnost jím zastoupená jako kvalifikovaným akcionářem přistoupila ke zpětvzetí žalob proti němu. Pokud jde o činnosti vykonávané Janem V. pro společnost, potvrdil, že účetnictví zpracovával Jan V., který byl velmi dobrým účetním. Ke své činnosti jediného člena dozorčí rady uvedl, že neměl reálný přehled o činnosti a hospodaření společnosti, pouze podepisoval podklady pro valné hromady, a to spíše formálním způsobem, jelikož ty byly velice rozsáhlé, a proto je nebyl schopen posoudit. Zprávy dozorčí rady, kterými schvaloval veškerou činnost společnosti, podepisoval spíše formálně, aniž by je věcně kontroloval, a to i z důvodu délky trvání valných hromad, nicméně k dotazu žalovaného, kde tuto zprávu podepisoval, zda na valné hromadě, pak uvedl, že toto si nepamatuje. Odmítl jako nedůvodná původní žalobní tvrzení směřující i proti němu jako jednomu z původních tří žalovaných, zároveň uvedl, že si nepamatuje, co je ve vyjádření advokáta JUDr. Dittricha, který jej na počátku tohoto řízení zastupoval. Pokud jde o změnu svého stanoviska k otázce odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva, když původně byl proti a následně v lednu roku 2019 díky jeho hlasům došlo k odvolání Ing. Jakuba S. z této funkce, zdůvodnil ji tak, že znovu odkázal na stagnaci společnosti a nedostatečnou komunikaci v rámci společnosti, v důsledku čehož ztratil vůči Ing. S. důvěru. V této souvislosti uvedl, že ten byl do funkce dosazen svým otcem a svědek následně dospěl k závěru, že na tuto funkci nepatří. K dotazu právního zástupce žalovaného, jaká učinil opatření jako člen dozorčí rady k nápravě nedostatků v činnosti žalovaného jako člena představenstva, o kterých mluvil, svědek uvedl, že v tomto směru neudělal nic. K dotazu právního zástupce žalovaného potvrdil, že valné hromady trvaly neúměrně dlouho, jejich průběh byl neefektivní a znovu v této souvislosti zdůraznil, že mu vadilo, že nebyly vypláceny dividendy.

20. Soudu je známo z jeho činnosti (z jiného soudního sporu probíhajícího v obdobné věci mezi týmiž účastníky), že Ing. Jaroslav J. v rámci svého výslechu uvedl, že skutečnost, že společnost si vzala úvěr od společnosti SABRIA nepovažoval za nesprávný krok ze strany Ing. Jakuba S. jako člena představenstva a podmínky této smlouvy shledával standartními.
21. Ostatní provedené důkazy soud nehodnotil, respektive nepoužil jako podklad pro své rozhodnutí.
22. Podle ust. § 371 zákona č. 90/2012 o obchodních korporacích (ZOK) je každý kvalifikovaný akcionář oprávněn se za společnost domáhat náhrady újmy proti členu představenstva a v tomto řízení společnost zastupovat; to platí obdobně pro následný výkon rozhodnutí. Podle ust. § 159 odst. 1 občanského zákoníku, kdo přijme funkci člena

voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Má se za to, že jedná nedbale, kdo není této péče řádného hospodáře schopen, ač to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky.

23. Podle ust. § 51 odst. 1 ZOK, pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to neplatí, pokud takovéto rozhodování nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou.
24. Podle § 446 odst. 1 zákona o obchodních korporacích platí, že dozorčí rada dohlíží na výkon působnosti představenstva a na činnost společnosti. Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, dává-li tento zákon společníkovi obchodní korporace domáhat se za ni nebo proti ni nějakého práva, nese povinná osoba, tj. žalovaní, důkazní břemeno o tom, že se protiprávního jednání nedopustila, podle ust. § 52 odst. 2 ZOK, je-li v řízení před soudem posuzováno, zda člen orgánu jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno tento člen.
25. Soud má provedeným dokazováním za zjištěné, že Jan V. vykonával pro žalobce, a to s vědomím hlavního akcionáře Ing. Iva S. od roku 2014, tedy v předmětném období, administrativní a účetní práce na základě dohod o provedení práce uzavíraných na jeden rok, za což mu byla vyplácena paušální odměna ve výši 6000 Kč hrubého měsíčně. Že byl hlavní akcionář s rozsahem a druhem činnosti, respektive právním podkladem, na základě kterého tyto činnosti vykonával, obeznámen, má soud za zjištěné výsledky svědků Jana V. a Josefa J., kdy i tento svědek jako jediný člen dozorčí rady potvrdil, že Ing. Ivo S. a Jan V. byli kamarádi, kteří spolu společně podnikali a že Ing. Ivo S. Jana V. přivedl do společnosti IDRONESAN a. s., když mu přenechal 15 % akcií. Tato skutečnost je dále prokázána důkazy provedenými valnou hromadou schválenými účetními uzávěrkami, tedy výdaje včetně nákladů na výplaty pro Jana V. byly v těchto účetních závěrkách zaneseny, stejně tak jako zprávami dozorčí rady, která opakovaně potvrzovala, že v hospodaření společnosti neshledává po provedené kontrole žádné nedostatky a doporučovala valným hromadám schválení účetních závěrek. Jelikož pak Ivo S. byl od samého počátku majoritním akcionářem žalobce, je evidentní, že těmito všemi způsoby byl obeznámen s činností Jana V. pro společnost a platbami v jeho prospěch prováděnými, které formou schválení účetních závěrek schvaloval. Pokud svědek J. při svém výsledku uváděl, že v pozici jediného člena dozorčí rady figuroval spíše formálně, že záležitosti nerozuměl a zprávy dozorčí rady vyhotovoval bez hlubší znalosti pod tlakem nepřiměřené délky valných hromad, pak soud v této části jeho výpovědi (jako účelové po změně jeho postoje k záležitosti) neuvěřil a vychází z toho, že platí, co uváděl ve zprávách dozorčí rady, které podepsal, a sice že neshledával jako jediný člen dozorčí rady žádné nedostatky v hospodaření společnosti a schválení účetních závěrek doporučoval valným hromadám. Pokud Ing. Ivo S. jako kvalifikovaný akcionář společnosti IDRONESAN a. s. za tuto společnost podává ve smyslu ust. § 371 ZOK tuto žalobu a další obdobné žaloby za situace, kdy soud má, jak je shora uvedené, za prokázané, že byl s chodem společnosti včetně výplaty odměn Janu V. za jím prováděné práce průběžně obeznámen, pak soud podání této žaloby považuje za účelovou aplikaci předmětného ust. § 371 ZOK. Z provedených výsledků Jana V., který soud celkově hodnotí jak přesvědčivý, a Josefa J., který též považuje za věrohodný kromě té části, kde uváděl, že ve skutečnosti nebyl seznámen s chodem společnosti, a dále v té části, kde tvrdil, že mu není nic známo o souvislosti mezi jeho převodem akcií na Ing. Iva S. a zpětvzetím žalob původně i vůči němu směřujícím ze strany společnosti IDRONESAN a. s. zastoupené Ing. Ivem S. (když je zřejmé, že změna v jeho postoji je vyvolána dohodou s Ing. Ivem S., v důsledku které mu prodal svoje akcie, což ale nemá vliv na jeho popis situace ve společnosti), soud zjistil,

že mezi akcionáři Ing. Ivem S. a Janem V. a mezi synem kvalifikovaného akcionáře Ing. Jakubem S. v pozici člena a předsedy představenstva došlo k osobnímu rozkolu, v rámci kterého se kvalifikovaný akcionář Ing. Ivo S. obrátil proti původnímu příteli a kolegovi Janu V. a proti svému synovi jako členovi a předsedovi představenstva, když předtím jej sám do této pozice instaloval. Pokud žalovaný v této souvislosti argumentoval tím, že úmyslem Ing. Ivo S. bylo získat majoritní podíl akcií ve společnosti, což potvrdili ve svém výslechu i Jan V. a Josef J., přičemž za tím účelem činil prostřednictvím podaných žalob nátlak na ostatní akcionáře Josefa J. a Ing. Jaroslava J., a že tito akcionáři posléze tomuto nátlaku podlehl, své akcie na Ing. Ivo S. převedli a ten následně ukončil tuto aktivitu proti nim tím, že proti nim podané žaloby vzal zpět, tedy že žaloba projednávaná ve věci 80 Cm 68/2018 i ostatní obdobné žaloby podané Ing. Ivo S. za kvalifikovaného akcionáře proti Ing. Jakubu S. a původně proti Jaroslavu J. a Josefu J. jsou účelové, pak soud tuto argumentaci považuje za velmi pravděpodobnou a prakticky prokázanou logikou této věci. Byť to svědek Josef J. ve svém výslechu popřel, vzhledem k časové ose jednotlivých událostí a vztahům mezi jednotlivými aktéry, jak vyplynuly z provedených výslechů, je podle názoru soudu evidentní, že důvodem, proč akcionáři Jaroslav J. a Josef J. převedli své akcie na hlavního akcionáře a posléze hlasovali pro odvolání Ing. Jakuba S. z funkce člena představenstva, bylo právě to, že vedle Ing. Jakuba S. bylo i proti nim podáno několik žalob o zaplacení a žaloba na určení, že se nepřihlíží k jejich hlasům na valné hromadě 30. dubna 2018. Z toho, že vůči nim byly tyto žaloby bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění vzaty zpět poté, co své akcie převedli na kvalifikovaného akcionáře Ing. Ivo S., je podle názoru soudu evidentní, že zpětvzetí žalob vůči nim bylo reakcí na to, že vyhověli požadavku hlavního kvalifikovaného akcionáře Ing. Iva S. na získání majoritního podílu akcií ve společnosti. V původní verzi žaloby uváděl žalobce žalobní tvrzení v tom smyslu, že újma společnosti, jejíž nahrazení se touto žalobou domáhá, byla způsobena vedle Ing. Jakuba S. jako předsedy představenstva, který nechával jako takový úhrady Janu V. proplácet, též dalším členem představenstva Ing. J. z toho důvodu, že mu v tomto nezabránil, a jediným členem dozorčí rady Josefem J., z toho důvodu, že proplácení těchto částek nezabránil z titulu kontroly dozorčí radou. Poté je žalobcem žaloba bez dalšího vzata vůči Josefu J. a Ing. Jaroslavu J. zpět s jediným vysvětlením, že je zcela na vůli žalobce, vůči komu žalobu směřuje, přičemž žalobní tvrzení jsou zároveň modifikována takovým způsobem, že zavinění, respektive porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře původně shledávané u všech tří žalovaných je nyní žalobcem spatřováno již jen na straně původního prvního žalovaného Ing. Jakuba S.. Podle názoru soudu tato skutečnost v kombinaci s ostatními skutečnostmi shora uvedenými jednoznačně svědčí o účelovosti žaloby, v níž se odráží jednak snaha Ing. Iva S. získat ve společnosti majoritní podíl, jednak důsledky osobního rozkolu s jeho synem Ing. Ivem S., kterého původně sám instaloval do pozice člena představenstva. Účelový charakter je zřejmý i z toho, že žalobce v průběhu řízení soustavně argumentoval údajným nepředáním dokladů společnosti žalovaným po skončení jeho funkce v představenstvu, přitom se ale, jak je mezi účastníky nesporné, předání těchto dokladů postupem podle ust. § 360 ZOK nedomáhal. Dle názoru soudu se z těchto důvodů jedná ze strany kvalifikovaného akcionáře o šikanózní výkon práva, který nepožívá právní ochrany, což samo o sobě je důvodem pro zamítnutí žaloby.

26. Dále žalobce dostatečně netvrdil skutkové okolnosti podstatné pro vznik uplatněného nároku, konkrétně příčinnou souvislost mezi jednáním posléze jediného žalovaného Ing. Jakuba S. a vznikem tvrzené újmy, a to z již shora uvedeného důvodu. Původně jeho žalobní tvrzení o porušení povinností jednat s péčí řádného hospodáře s následkem vzniku škody směřovala vůči třem žalovaným, z nichž dva členové představenstva měli společně a nerozdílně způsobit škodu v určitém rozsahu a všichni tři žalovaní pak způsobit škodu ve zbývajícím rozsahu. Podle názoru soudu již tato skutečnost sama o

sobě vylučuje, aby následně žalobce mohl úspěšně tvrdit, že újma byla způsobena pouze jednou z těchto původně zároveň se provinivších osob. Pokud měla být újma dle původních tvrzení žalobce způsobena třemi osobami, nemůže být posléze na základě v podstatě týchž tvrzení (když žalobce je po částečném zpětvzetí žaloby vůči původnímu druhému a třetímu žalovanému ani po výzvě soudu v tomto směru řádně nedoplnil) úspěšně dovozeno, že byla způsobena jen jedním z původních tří žalovaných. Neboli, pokud jde o příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti nynějšího jediného žalovaného jednat s péčí řádného hospodáře a vznikem tvrzené škody jako základní podmínku pro vznik nároku na náhradu škody, v tomto směru jsou nedostatečná i samotná žalobní tvrzení, což samo o sobě je dalším důvodem pro zamítnutí žaloby. Zde si žalobce podle názoru soudu sám protirečí, pokud posléze argumentoval solidární odpovědností žalovaných, jelikož pak by i z tohoto důvodu nemohla být shledána příčinná souvislost mezi jednáním jen jednoho ze solidárně odpovědných a vznikem škody. I tato konstrukce podle názoru soudu dokládá účelovost postupu žalobce, když je evidentní, že původní další dva žalovaní přestali být předmětem žalobcova požadavku poté, co se nějakým způsobem dohodli s kvalifikovaným akcionářem.

27. Nadto provedeným dokazováním byla podle názoru soudu tvrzení žalobce vyvrácena a byla naopak prokázána tvrzení žalovaného o tom, že Jan V. skutečně práce, které mu byly zaplacený, pro společnost vykonal, přičemž výše odměny rozhodně nebyla přemrštěná, byla spíše podhodnocená. Soud má tedy za prokázané, že pokud Ing. Jakub S. jako člen představenstva rozhodoval o vyplácení této odměny Janu V., činil tak v souladu s povinností jednat s péčí řádného hospodáře, a tudíž tímto jeho jednáním nemohla společnosti vzniknout žádná škoda.
28. Z uvedených důvodů soud žalobu shledává nedůvodnou, a to jednak z důvodu její šikanózní povahy, která nepoživá právní ochrany, jednak z důvodu, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro vznik práva na náhradu újmy způsobené porušením povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, aby mohl být se svojí žalobou podávanou podle ust. § 371 ZOK (§ 159 odst. 1 NOZ, § 51 odst. 1 ZOK). Pokud žalobce v této souvislosti argumentoval obrácením důkazního břemene, pak mu soud dává za pravdu, že v tomto případě bylo povinností žalovaného prokázat, že se jednání v rozporu s povinností jednat s péčí řádného hospodáře nedopustil, to ovšem za předpokladu, že by žalobce řádně tvrdil a prokázal ostatní podmínky pro vznik nároku na náhradu takto vzniklé újmy, k čemuž, jak shora uvedeno, nedošlo, když naopak jeho žalobní tvrzení byla provedeným dokazováním vyvrácena.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není po právu a jako takovou ji musel zamítnout.
30. O nákladech řízení pak rozhodl podle úspěchu ve věci ve smyslu ust. § 142 odst. 1 OSŘ, jejich náhradu proto přiznal úspěšnému žalovanému v rozsahu nákladů právního zastoupení, přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí podle advokátního tarifu 9260 Kč plus DPH 21 % ve výši 1944,60 Kč, tedy celkem za 1 úkon s DPH 11 204,60 Kč, úkonů právní služby bylo 14, dále za 14 režijních paušálů po 300 Kč včetně DPH, v celkové výši tedy 161 946,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze 15. dubna 2021

JUDr. Milada Mašínová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Maixnerová.